

CERCUL SCRITORILOR INGINERI DIN AGIR

Supliment literar al revistei UNIVERS INGINERESC

Publicație trimestrială, Anul 1, Nr. 1, aprilie – iunie 2013

CUPRINS

DE CE SĂ SCRIE UN INGINER?	pag. 1
de Nicolae VASILE	
SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE INGINERII DE IERI ȘI DE AZI AI ROMÂNIEI	pag. 1
de Gheorghe INDRE	
BLAZON	pag. 1
de Artemiu VANCA	
PARTICULA LUI DUMNEZEU	pag. 2
de Titu TURCOIU	
RONDELUL ÎNȚELEPCIUNII	pag. 2
de Alexandru PACIOGA	
DE-ALE GURII, ÎN GURA LOR	pag. 2
de Ioan GANEA-CHRISTU	

DE CE SĂ SCRIE UN INGINER?

de Nicolae VASILE

M-a preocupat ideea influenței politicilor de dinainte de 1989 asupra multor oameni de valoare, care nu s-au putut manifesta atunci din cauza numărului exagerat de mic de locuri în facultățile cu profil umanist. Astfel, multe talente artistice au fost nevoite să activeze acolo unde au avut oferte, inclusiv în inginerie. După 1990 aceștia au avut posibilitatea să se reorienteze conform dorințelor, dar continuă să fie și ingineri, fără să le fie rușine de această calificare pe care viața le-a impus-o la un moment dat.

Există, de asemenea, oameni cu diferite înclinații artistice, moștenite sau dobândite prin eforturile proprii, care practică cu aceeași pasiune și ingineria. Prezentul ne oferă o serie de exemple în acest sens. Sunt ingineri care traduc operele titanilor literaturii universale în limba română.

Toți aceștia scriu pentru că înainte de a fi ingineri sunt oameni, cu sentimente, cu sensibilități, și este dreptul lor să și le exteriorizeze și prin scris. Talentul lor literar, însoțit de cunoașterea unui domeniu ingineresc, poate conduce la niște excelente lucrări monografice, istorii de domenii sau romane ale căror acțiuni au fost trăite de ei.

În primii ani după revoluție urmăream cu mare plăcere o emisiune realizată la Televiziunea Română de către regretatul Iosif Sava. Se vroia o emisiune muzicală, dar în realitate era mult mai mult. Tocmai îl invitase în emisiune de mai multe ori pe Horia Roman Patapievici, ceea ce a reprezentat adevărata lansare publică a acestuia. La un moment dat, emisiunea fiind interactivă, a sunat cineva și a avut loc o discuție cam de felul următor:

– Domnule Sava, mai lăsați-ne cu filozofii dumneavoastră ingineri! Mai invitați și filozofi adevărați în emisiune!

– Mulțumesc că urmăriți emisiunea. Faptul că aveți anumite critici presupune că vă interesează! Referitor la invitatul meu, cred că v-ați convins de vasta cultură a dânsului! De fapt dl. Patapievici nici nu este inginer, este fizician.

– Nu văd o diferență prea mare!

– Ba este domnule! Fizicianul este un filozof al materiei, pe când inginerul este un fel de muncitor cu diplomă!

Oricât de mult îl apreciam eu pe dl. Sava, nu pot spune că remarca acestuia referitoare la ingineri nu m-a supărat! Era o remarcă nedreaptă la adresa unui mare număr de oameni, cu rol determinant în orice țară. Chiar am făcut o serie de demersuri oficiale pentru a-și cere scuze în aceeași emisiune. Nu a fost să fie pentru că, spre regretul meu și al multor alora, a decedat la scurt timp după aceea.

(Continuare în pagina 2)

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE INGINERII DE IERI ȘI DE AZI AI ROMÂNIEI

de Gheorghe INDRE

Este o mare onoare și un deosebit privilegiu pentru mine să vă transmit un salut de prietenie și de mare considerație din partea unui coleg de breaslă.

Trecutul nu moare/ se-jgheabă, din clipa trăită în grabă! afirma marele Tudor Arghezi animat și însoțit de entuziasmul său vital debordant și creator ce a îmbogățit patrimoniul culturii române cu o zestre inestimabilă.

Adresându-mă, azi, dumneavoastră croștez la pânza trecutului nostru, care va reuși să ne protejeze de frigul uitării și înstrăinării pe cei care vin după noi. Trăim din păcate, sau poate optimist vorbind din fericire, într-o lume a cărei principală dimensiune este schimbarea permanentă și a cărei forță uriașă derivă din viteza și rapiditatea cu care se produc schimbările. **Reușind să înfeliizeze secunda în miliardimi** care pot găzdui operații aritmetice fundamentale și în cursul cărora ochii nevăzuți ai materiei stăpânită și dirijată de puterea contemporană a cunoașterii omenești, pot distinge existența de inexistență folosind magicele numere zero și unu care sunt și terminațiile intervalului de puterea conținutului, interval tulburător în aparenta simplitate a alcătuirii sale geometrice, definit de inteligența iscoditoare a marelui matematician german Georg Kantor, **tehnologia contemporană se pregătește zi de zi, ceas de ceas, secundă de secundă, clipă de clipă, pentru bătălia cu provocările viitorului**, îmbogățindu-se cu nenumărate descoperiri și invenții care sunt rezultate ale unor armate de minți omenești care cercetează neîntrerupt lumea pentru a putea asigura confort, siguranță, satisfacții, bucurie și liniște miliardelor de locuitori ai Pământului.

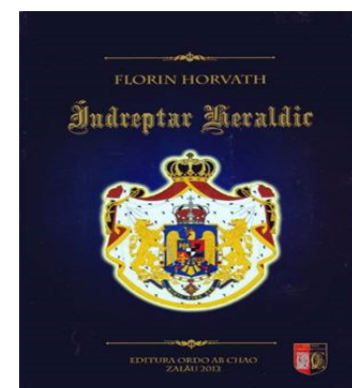
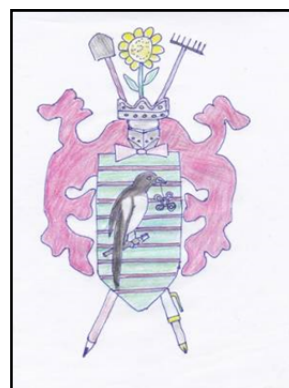
Prin eforturile dumneavoastră, anonime și numai aparent nesemnificative în inventarierea de fapte despre care am vorbit anterior ați contribuit și contribuiți la obținerea acestui stadiu de dezvoltare umană și materială și pe teritoriul magic cuprins între Dunăre și coroana semeață și ocrotitoare a Munților Carpați care se numește România.

Tot ceea ce avem astăzi ca realizări și împliniri în dezvoltarea civilizației românești, parte a efortului nobil și înălțător al omenirii contemporane despre care am vorbit mai sus, include și strădaniile, seriozitatea, disciplina și dăruirea, pasiunea și competența pe care dumneavoastră toți și fiecare în parte în limita puterilor noastre omenești, le-ați dovedit și le-ați angajat și le demonstrați permanent în activitatea profesională pe care ați desfășurat-o și o continuați. Vă mulțumim pentru moștenirea primită pe care și generația noastră și cei care vin și vor veni după noi se vor strădui să o îmbogățească și să o adapteze la exigențele și performanțele cunoașterii contemporane.

(Continuare în pag. 2)

BLAZON

de Artemiu VANCA

Cu prilejul participării mele la „Zilele Caiete Silvane”, la Zalău, în zilele de 22-23 martie 2013, am primit de la inginerul Florin Horvath, cartea lui, „Indreptar heraldic”, apărută în 2012. Am citit-o (studiat-o) în tren, pe drumul de la Zalău la București. Excelentă carte! În timp ce-o citeam, aveam la îndemână cartea mea „Nobilul proprietar”, un titlu autoironic, pe a cărei copertă am pus un blazon, ironic și el. Când am conceput blazonul, habar nu aveam de heraldică. Pe măsură ce citeam cartea domnului Horvath, trăgeam cu ochii la el și descopeream lucruri la care nu mă gândisem niciodată. Era ca și cum mi l-ar fi făcut altcineva, iar eu îl vedeam pentru prima oară. Iată ce-am descoperit:

• Elementul central al blazonului îl constituie scutul meu, având aceeași formă cu cele ale marilor maeștri ai Ordinului Templului. Nu știam asta, dar, oricum, este o mare onoare pentru mine. Este ca și cum aș face parte din acest ordin.

• În centrul lui, se află o coțofană având în cioc însemnul Zodiei Gemeni, cea în care m-am născut. Postarea coțofenei, și nu a altei figuri, a fost un act deliberat, prin care am dorit să transmit că sunt sub protecția acestei păsări, care, după cum se știe, nu se bucură de o faimă prea bună.

(Continuare în pagina 2)

DE CE SĂ SCRIE UN INGINER? (Urmare din pag. 1)

Atunci am realizat că și noi inginerii avem o parte bună de vină. Nu știm să ne facem mai cunoscute valențele noastre culturale. Personal, de atunci, mi-am propus să fac mai mult în această direcție.

Ocazia a apărut din nevoia de comunicare cu salariații. Conduceam un institut cu câteva mii de oameni. La un număr așa de mare trebuie utilizate metode adecvate de comunicare. Nu-i poți cunoaște personal pe toți! Dovada necesității unui nou mod de relaționare a venit repede.

Eram la un cocktail. Lume multă, veselie, la aniversarea unei mari firme. A venit spre mine un domn cu care am avut o scurtă conversație:

– Unde lucați? m-a întrebat el, mai mult pentru a găsi un subiect de inițiere a unei discuții. I-am spus numele institutului, după care, cu reală surprindere,

– Ah!... Și eu am lucrat acolo! Tot tâmpitul ăla de Vasile este director?

– Da, am răspuns eu calm, fără nicio urmă de surprindere sau alt gest din care să reiasă că era vorba chiar de mine.

Și din această întâmplare am învățat ceva, și chiar am acționat. La revista editată de institut, o revistă cu conținut tehnic, am început să scriu editoriale. Acestea au constituit o metodă foarte bună de comunicare cu salariații, dar și primele mele încercări literare.

Crearea însă a unei stări emoționale adecvate unei lucrări literare a avut loc, din păcate, cu ocazia unui eveniment trist, moartea mamei mele. Atunci am scris „Punctul de sprijin”.

A scrie poezie este altceva! Ai nevoie de o trăire sinergică a mai multor stări. Ceva între a ieși temporar din viață și a intra într-o levitație premergătoare actului poetic. Uii de tine, uii de alții, uii de reguli. Argumentele sunt multiple,

Nicio măhnire n-o ține-n tine,
nicio visare nu-i timpurie,
nicio iubire nu-i prea târzie
pentru a scrie o poezie.

SCRISOARE DESCHISĂ CĂTRE INGINERII DE IERI ȘI DE AZI AI ROMÂNIEI (Urmare din pag. 1)

Rostul flăcării nu-i fumul/ rostul jarului nu-i scrumul/ Dar al omului e dorul, ducăușul călătorul. Aceste versuri mă urmăresc neconștient de când am aflat de intenția AGIR de organizarea a unui cerc al scriitorilor ingineri. Gândirea creatoare de mare excepție a lui Lucian Blaga, unul dintre cei mai mari filozofi gânditori și artiști români ai veacului trecut, a fost vizitată adeseori de tentația evocării dorului ca un cuvânt specific românesc dar cu valoare general umană ce exprimă nostalgiile și aspirații de decodare a înțeleșurilor existenței prin succese reîntoarceri la obârșie sau la anumite momente și perioade trăite. Cred că, din astfel de aspirații secrete, nu întotdeauna mărturisite sau recunoscute, se generează și se alimentează eforturile explicite pe care noi le facem pentru a ilustra și puterea de creație culturală plămădită prin cuvânt, de care dispun și cu care sunt înzestrați și reprezentanții ai inginerilor din România.

Există în această preocupare și dorința noastră, a celor care astăzi ne-am întâlnit aici de a îmbogăți rezultatele muncii dumneavoastră, de exprimare explicită a recunoașterii valorii muncii pe care dumneavoastră ați prestat-o și o prestați în plan profesional.

Nu este ușor să găsești cuvintele potrivite pentru a circumscrie în conținutul lor dimensiunile unui astfel de moment. Voi încerca, totuși, după modestele mele puteri, să articulez câteva fraze inteligibile despre semnificația acestei îndrăzneli, pentru trecătoarele noastre existențe pământești. Aș desluși astfel următoarele dimensiuni principale, care eu cred că merită să le scoatem în evidență și să le reținem, pentru a ne îmbogăți cu darurile minunate ale acestei generoase zile de mijloc de primăvară.

În primul rând, cred că dimensiunea emoțională, marcată de intensitatea cu care trăim aceste clipe, noi cei prezenți, tentați să plonjăm în ineditul actului de creație artistică, pentru a-i redescoperi farmecul și frumusețea.

O a doua dimensiune este una rațională manifestată prin inevitabila curiozitate care cred că ne vizitează de a încerca o evaluare personală prin comparație cu ceilalți, cu preocupările și pasiunile lor literare sau, și mai corect, prin comparație cu ceea ce conțineau visele noastre secrete pe care le-am transformat în gânduri exprimate în texte și versuri menite să transmită celor din jur emoție și înălțare spirituală.

O a treia dimensiune este una de relaxare, de confort psihic și mintal, de relaxare similară cu senzația pe care o ai când te reîntorci acasă printre cei dragi și apropiați după un drum foarte lung, bucurându-te că ești primit cu căldură și sinceritate de oameni cu care împărtășești gânduri și simțiri binefăcătoare pentru împlinirea noastră intelectuală și umană.

În sfârșit, pentru a fi scurt și fără a avea nicio pretenție de epuizare a bogăției de semnificații și înțeleșuri ale acestei inițiative, îndrăznețe și pline de riscuri, pentru a pune în evidență intensitatea clipelor de maximă strălucire și densitate similare consistenței și strălucirii cristalului de diamant, care vor împodobi experiența noastră de viață, aș vrea doar să mai subliniez că o a patra dimensiune bucuria comunicării plină de exuberanța alimentată din zestrea de amintiri și de avalanșa de experiențe și împliniri înregistrate, care s-au topit în eforturile noastre creatoare pentru a genera ceva nobil care să ne exprime.

Îmi vine în minte, în aceste momente, tot un scurt, dar tulburător poem din scrierile blagiene, intitulat *Trei fețe*, care spune: „**Copilul râde / Înțelepciunea și iubirea mea e jocul- Tânărul cântă / Jocul și-nțelepciunea mea-i iubirea / Bătrânul tace / Iubirea și jocul meu e-nțelepciunea**”. Pentru mine aceste trei ipostaze fundamentale ale devenirii omului și considerarea celor trei comportamente și valori specific omenești fac parte din registrul acestei zile, pe care noi trebuie să o trăim la maximum, ca pe o sărbătoare a sufletelor și minților noastre, ca pe un moment de grație al vieții, care ne-a fost dăruit pentru a ne reîncărca bateriile cu energia produsă de capacitatea noastră de a ne căuta și de a ne regăsi mai bucuroși și mai entuziași ca oricând.

16 aprilie 2013

Colectiv de redacție:

Redactor șef: Nicolae VASILE

Redactor: Victoria MILESCU

Tehnoredactare: Ioan GANEA-CHRISTU

Foto: Nicolae DOFTOREANU

BLAZON (Urmare din pag. 1)

● Scutul este colorat în verde și este străbătut, în sens transversal, de niște dungi maro. Ei bine, l-am colorat în verde pentru că este culoarea mea preferată și pentru că era una din culorile pe care le aveam la dispoziție. Am trasat barele pentru a mai umple cu ceva spațiul de jur împrejurul coțofenei, pe care le-am colorat, absolut din întâmplare, maro. Am aflat din carte, cu încântare, că verdele „sugerează libertatea, regenerarea, mărturisind că purtătorul acestei culori prețuiește eliberarea de orice încătușare, că venerază grația izvorâtă din frumusețea tinereții”. De bare, autorul nu spune nimic.

● Cred că, în mod inconștient, am reușit să arăt că nu există libertate fără câteva încătușări, și că rolul barelor (gratiilor) este să sugereze asta. Sunt nouă bare, prin urmare, în cazul meu, tot atâtea încătușări. Gândindu-mă îndelung, le-am identificat pe următoarele: religia, căsătoria, legile, cutumele, obligațiile profesionale, bunele maniere, limba română, gramatica, ortografia. Deși autorul n-o spune, verdele ar mai putea fi culoarea preponderentă a grădinii mele, iar barele cărările ce-o traversează.

● Deasupra scutului se află coiful. Am aflat că forma lui determină „rangul de demnitate al posesorului” și că poate indica un suveran, un principe, un duce, un ofițer al coroanei, un conte, un baron, un cavaler etc. M-am speriat! N-aș fi vrut să mă dau, fără să știu nici unul din aștia, pentru că, din păcate sau din fericire, nu sunt nici unul dintre ei. Am răsuflet ușurat după ce m-am convins că el nu seamănă cu cele descrise și am ajuns la concluzia că așa trebuie să arate un coif de fermier.

● Coiful este împodobit cu o coroană. Și acestea au forme diferite pentru împărat, rege, principe, duce etc. Am avut din nou emoții, care mi-au trecut numai după ce m-am convins că coroana mea nu seamănă cu nici una din cele enumerate. Este o coroană sui generis, mai degrabă un ghiveci, pentru că, după cum vedeți, din ea răsare o plantă de floarea soarelui.

● Sub coif apare un papion, care am vrut să reprezinte culmea ironiei și, bănuiesc, o inovație absolută în materie de heraldică. A mai văzut cineva armură cu papion?

● Floarea soarelui, de care am vorbit deja, cazmaua și grebla aranjate de o parte și alta a ei, formează așa zisul *cimier*. În carte se precizează că cimierul amintește nu de rangul celui ce-l poartă, ci de o acțiune a sa considerată memorabilă. Are dreptate. În cazul meu, cu cele două unelte nobile am deștelenit, mărunțit și nivelat cei zece ari de tern agricol, imediat după cumpărarea lui, o operațiune nu numai memorabilă ci de-a dreptul eroică, după care l-am semănat. Floarea soarelui, rodul final al acestei acțiuni, este semnul victoriei.

● Sub scut am reprezentat, din nou, două elemente nemăiintâlnite în heraldică: un creion și un stilou, voind să arăt că mă pasionează scrisul. N-am avut inspirația să plasez undeva și un laptop!

● Tenanții (ținătorii), cei care țin scutul, sunt, în cazul meu, două animale ciudate, două himere, două plămuii ireale menite să simbolizeze absurdul întregii construcții. Ele sun colorate în roșu. Autorul cărții susține că „purtătorul acestei culori cinstește în cel mai înalt grad bravura, generozitatea dublată de actul îndrăzneli...”. Da, așa mi-ar plăcea să fiu.

PARTICULA LUI DUMNEZEU

de Titi TURCOIU

Când Dumnezeu s-a hotărât
Să-l facă pe om,
După chipul și asemănarea Sa,
A luat lutul de lângă pom
Și-a construit o făptură
Inertă.
A fost bine? A fost rău?
Cine să se joace
Cu o păpușă din lutul Său,
Că nu erau decât dobitoace?!
Dobitoacele și tot ce crease,
Pentru-așa ceva nu se programase.
Și-atunci a suflat suflare de viață,
Particula Domnului, suflarea,
Venindu-i în față.
Acesta a devenit momentul,
Când Dumnezeu S-a unit cu petentul,
Devenit dual:
Pământ din pământ
Și suflare din Cerul cel Sfânt.
Punând Dumnezeu ceva de la El,
Ar vrea ca și omul
Să-L asculte-ntr-un fel.
Și pentru asta, de mii și mii de ani,
Trimis-a-Și proorcii, îngeri diafani,
Sperând că vorbele lor dumnezeiești,
Opresc păcatul ființei pământești.
Ba, supărat de-atâta neascultare,
Pe Fiul Sau, Unul, Cuvântul întrupat,
Născut din Fecioară, prin Duh nepătat,
Trimis-a-L în lume ca să se jertfească,
Ca mântuirea, la oameni, să o dăruiască.
Dar omul mărunț,
De vremuri pierdut,
Aproape că nu e dispus să asculte,
Făcându-și păcate, din ce în ce mai multe.
Motivul acesta dă în tristețe,
O supărare mare,
Adâncă-n povețe
Atunci când omului sortit-ii să moară,
Nu vrea ca ce este luat de la El,
Să fie-ngropat cu lutul din el,
Și practic, la om, moartea sosește,
Când Domnul, înapoi, sufletu-și primește.

DE-ALE GURII, ÎN GURA LOR

de Ioan GANEA-CHRISTU

Nu pune gura pe carnea de cal,
E de vacă!
Și nici pe cea de curcă(!)
E injectată!

DE-ALE GURII, ÎN GURA LOR

Mai mult: vaca e neună
În lapte s-ar afla-toxină.
Și nici pielea nu e bună,
Parcă-ar fi din vinilină.

Nici castraveții nu-s pe plac.
După gripa aviară,
Veni și pesta la godac
Și alte chestii în papară.

De mici nu mai vorbesc
Că ăia-s mici și nu grăiesc.
Cum să intre în doi mici
Un cal întreg cu tot cu bici?

Așa, să nu mai bem nimic
Că cianurate-s apele
Și „teroriștii” asta zic:
Moartea e-n plic și-n stele!

Ca urmare s-au tranșat,
Pe fereastră aruncat,
Pentru că la om sărac
Numai UE are leac!

P.S.
Că doar EA ne-a consiliat
Și apoi ne-a consolată!
Nu mai fiți supărați
Și de la noi cumpărați..

RONDELUL ÎNTELEPCIUNII

de Alexandru PACIOGA

Înțelepciunea e lumină,
Pace-n suflet și gândire,
Cutezanță cu iubire-
Har ceresc, forță divină!

Pentru a vieții împlinire
Să ne purtăm bolta senină-
Că-nțelepciunea e lumină,
Pace-n suflet și gândire!

Prin înțelegere deplină,
Trudind abil cu dăruire,
Îi dăm clipei nemurire
În vasta cerului vitrină-

Că-nțelepciunea e lumină!